

จิตวิญญาณ

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

ถาม-ตอบปัญหาธรรม วันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม(วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อันนี้มี ๒ ข้อเนาะ ถอดจิตเห็นได้อย่างไรเนาะ เรื่องผีเดี๋ยวลี้หลัง มันจะกำกึ่งกันได้ มันต้องเริ่มพูดตั้งแต่ชาวพุทธก่อน ถ้าพูดถึงเดี๋ยวลี้เขาจะเอาเด็ก ๆ ใจ อนุบาลไปโรงเรียนแล้วให้ปฏิบัติ ให้นั่งสมาธิ ถ้าชาวพุทธมีตรงนี้ดี ชาวพุทธยังเชื่อเรื่องศาสนาที่นี้เรามาคิดกัน โดยเด็ก บอกว่าจิตวิญญาณเป็นนามธรรม มันจะไม่เห็นใจ จิตวิญญาณนี้เนะ แบบว่าถอดจิต เวลาถอดจิตเวลาเหาะมันมีตั้งหลายอย่าง มันอยู่ที่วาสนาของคนนะ บางทีเหาะๆ อย่างนี้เลย เหาะขึ้นไปทั้งตัวนี้เลย ฤๅษีชีไพรเหาะด้วยอำนาจของจิต เพราะสมัยเมื่อสองพันกว่าปีที่แล้วมันไม่มีเทคโนโลยี ถ้าจะเหาะก็คือเราเหาะ

ดูอย่างพระโมคคัลลานะ มีเศรษฐีใจ เศรษฐีเขาเห็นพระ อันนี้สมัยพุทธกาลนะ เห็นพระประพฤติปฏิบัติที่ไม่น่าดูไม่งาม เขาก็น้อยใจว่าไม่มีพระอรหันต์แล้ว เขาก็เอาไม้จันทน์มากลึงเป็นบาตรแล้วก็ไปแขวนไว้ เอาไม้ไผ่ ๒ ลำต่อขึ้นไป แล้วประกาศถ้ามีพระอรหันต์ขอให้เหาะขึ้นไปเอาบาตรนี้ลงมาจกปลายไม้ไผ่นั้น นั่นเขาก็ไม่เชื่อแล้วนะ ที่นี้พวกเดียรถีย์เขาอยากได้ แล้วเขานัดกันใจ บอกเดี๋ยวลี้เราจะไปเอานะ แล้วก็บอกลูกศิษย์ไว้ บอกว่าพอเราแก่ลี้จะเหาะก็ลี้ไว้ ลี้ไว้เนะ แต่จริงๆ เหาะก็เหาะไม่ได้ เขาเหาะไม่ได้หรอก แต่เขาอยากได้ เขาแบบว่าใช้เล่ห์ให้ อาจารย์ก็บอกว่าทำท่าจะเหาะแล้วก็นัดแนะกันว่าลูกศิษย์ก็พยายามลี้ไว้ว่าอย่าเหาะเลย แค่บาตรไม้จันทน์ ทำอยู่อย่างนั้น เขาก็ไม่เชื่อ เศรษฐีก็ไม่เชื่อ ที่นี้พอเขาไม่เชื่อเขาก็ยังวิตกกังวล เขาก็ยังเสียใจใจ ว่าพระอรหันต์สมัยพุทธกาลเขาไม่มีแล้วใจ

ที่นี้พระโมคคัลลานะกับลูกศิษย์ บิณฑบาตผ่านมาทุกวัน แล้วเขาพูดเข้าหูไป พอเขาพูดเข้าหู พระโมคคัลลานะก็บอกให้ลูกศิษย์เหาะขึ้นไปเอา เพื่อให้เศรษฐีมีความชื่นใจว่ายังมีมรรคมีผล มีพระอรหันต์อยู่ ลูกศิษย์ก็บอกว่าอาจารย์เหาะสิ อาจารย์ก็บอก

ลูกศิษย์ก็เหาะลิ เกียงกัน เพราะลูกศิษย์กับอาจารย์คุยกันมันเรื่องปกติ คนทำได้แล้ว เหมือนนกนี้ เราจับนกออกจากกรง เราปล่อยนกก็บินไซ้ใหม่ เราบินได้ใหม่ บิน กระพือก็ไม่ขึ้น นกมันบินได้เป็นธรรมดา

จิตของคนทำได้นะมันเป็นเรื่องธรรมดา ที่นี้พอเกียงกัน ไปเกียงกันมาถึงที่สุดแล้ว ลูกศิษย์ก็เหาะขึ้นไปนะ เหาะขึ้นไปเลย แล้วจับไม้จันทน์ก้านตามรอบแล้วลงมา โอ้อโฮ เศรษฐินั้นดีใจมาก ว่ามรรคผลนิพพานยังมีอยู่ พอมีอยู่ปี๊บทุกคนก็ตื่นตื่น ที่นี้พอกันเขา เห็นกันแล้วไซ้ใหม่ คนเขาเห็นก็เหาะเห็นๆ กันอย่างนี้ ตั้งแต่นั้นมาเวลาจะไปบิณฑบาต ใครจะไปทำบุญก็อยากให้เราให้ดูก่อน

ที่นี้เรื่องนี้มันก็ไปถึงพระพุทธเจ้าไง พระพุทธเจ้าเลยบัญญัติ ห้ามแสดงฤทธิ์ ว่า พระเราเนี่ย มีก็ไม่ให้แสดง ถ้าแสดงออกไปแล้วศาสนามันจะอ่อนแอ อ้าว เรานั่งกันอยู่ นี้เหาะได้อยู่ ๒ คน อีกซัก ๓-๔ คนเหาะไม่ได้ อีก ๓-๔ คนไม่ได้กินข้าวแล้ว แล้ว ศาสนาอยู่ได้อย่างไรละ พระพุทธเจ้าก็เลยห้ามไป

นี่พูดถึงการเหาะเห็นใหม่ เวลาเหาะๆ ไปด้วยร่างกายนี้ก็ได้ ถอดจิตไปนี่ คำว่า เหาะโดยจิต เหมือนไปสวรรค์ไปทั้งตัวก็ได้ แล้วแต่คนที่มีอำนาจมีวาสนา บางทีตัวนั่ง อยู่นี้ไปแต่จิตไป ไปเลย จิตนี้ไป คำว่าจิตไปแล้วไม่ตายหรือ ไม่ตาย เวลาเราฝัน ออกไปเห็นใหม่ เราฝันถึงเรื่องต่างๆ นี่จิตไปเที่ยวนะ แต่เรายังนอนอยู่ นี่สายใยเห็น ใหม่ บางทีเขาเรียกว่ากลับเข้าร่างได้ กลับเข้าร่างไม่ได้ไง ในเมื่อเรายังมีชีวิตอยู่ ที่นี้ ถอดจิตไปจะเห็นหรือ

ที่นี้ถอดจิตไป มันก็เหมือนร่างเงา ผีนะ ผีกับเรา ในตัวเรามีทั้งเราด้วยมีทั้งผีด้วย เพราะจิตวิญญาณคือผี ถ้าเราตายนะ เราเป็นคนทำไม่ดี เราตายปี๊บเราก็จะเป็นผี แล้วเรา เป็นผีอะไรเป็นร่างกายเรานั่งอยู่ที่นี่ เวลาตายเรานอนอยู่ที่นี่ แต่จิตนี้มันออกไปเป็นผี แล้วผีจะให้เราเห็นได้ใหม่ มันคนละมิติไซ้ใหม่ แต่ทำไมเราเห็นผีกันบางคน ทำไมบางคนเห็นผีละ เห็นผีเพราะว่า หลวงตาท่านพูดบ่อย ว่ามันเป็นญาติโดยกรรมไซ้ใหม่ ญาติ เราตายไป แล้วญาติเราตกทุกข์ได้ยากก็จะมาขอบุญกุศล แล้วเสียงต่างๆ มาเราก็ไปกลัว

ที่นี้การที่ว่าเขาจะเข้ามา อย่างเข้าในฝัน บางคนนะปุ๋ยตายตายไปจะฝันเห็น ใหม่ เวลาฝันเห็นใหม่ ฝันถึงว่าปุ๋ยตายมาหาต้องการสิ่งใดสื่อได้ นั่นฝัน แต่ถ้าเรา

เห็นด้วยตานี้ละ เขาต้องสร้างภาพ เขาเรียกว่ารูปหยาบไง รูปหยาบต้องสร้างให้มันหยาบขึ้นมา มันต้องทำขึ้นมา เขาต้องเสียพลังงานมากนะ ก็เพื่อสื่อความหมาย

มันมีหลายๆคน ลูกศิษย์บางคนเขามากันพี่น้อง ๓-๔ คน เขาบอกไอ้ลูกชายอยู่คนไหนจะฝันถึงพ่อตลอดเวลาเลย แล้วไอ้ ๓-๔ คนนั้นก็บอกว่าพ่อลำเอียง มาหาแต่ลูกชายคนนี้ ทำไมไม่มาหาเขาเลย นี่ความคิดเขาอะ แต่ความรู้สึกเราๆ รู้เลย มาถามเราๆ รู้เลยไอ้ ๓-๔ คนนั้นไม่เคยทำบุญ แล้วไอ้ลูกชายคนที่มาหาที่ใส่บาตรทุกวัน คือว่าถ้ามาแล้ว เราจะไปหาพ่อกันต่อเมื่อเราอยากได้ตั้งคณะ แบบมือเลย ถ้าไม่แบบมือไม่เข้าไปหาพ่อแม่

จิตวิญญาณเขาจะมาหาสิ่งที่เขาได้ประโยชน์ไง คือเขากินบุญกุศลเขาต้องไปหาตรงนั้นไง แล้วคนที่มาให้เขา ไปหาแม่เดี่ยวแม่ควัก แม่บอกไม่ต้องมาเลย แม่เอาเงินถือไว้วิ่งเข้าไปหาเลย ลูกก็มีบุญอยู่แล้วจะมาหา แล้วที่ไม่มีบุญไปแล้วเหนื่อย ลงทุนเสียค่ารถเยอะแยะเลย ไปถึงแล้วไม่ได้อะไรกลับมาเลย นี่เขาไม่คิดตรงนี้ เขากลับไปน้อยใจเห็นไหม น้อยใจว่าเรานี้ ทำไมพ่อแม่ไม่มาหา ไปหาแต่ลูกคนอื่น เรามีอะไรให้พ่อแม่ไหม นี่เห็นได้หรือเห็นไม่ได้ เรื่องปฏิบัติไปมันอย่างนี้ มันเกี่ยวกับ

ดูอย่างเช่นเชื้อโรคนี้ เราเห็นเชื้อโรคใหม่ แต่เวลาหมอเขาไปเพาะเชื้อ เขาดูด้วยกล้องจุลทรรศน์เขาจะเห็นเชื้อโรคเลย

คนภาวนาคือ จิตใจมันจะใส มันจะเห็น อย่างเวลาเข้าสมาธิ พอเข้าสมาธิ สมาธิมีหยาบ มีกลาง มีละเอียด ขณิกสมาธินี้สบายๆ พักหนึ่ง อุปจารสมาธิจิตมันสงบก่อน อุปจารสมาธิหมายถึงจิตมันรู้ จิตออกรู้ได้ เราเรียกอุปจาระคือรอบของจิต เหมือนกับเราคิด ความคิดนี่เป็นการเครื่องแสดงออกของใจนะ ใจคือพลังงานเฉยๆ ใจของพวกเราคือความรู้สึกไม่ใช่ความคิด แต่พอมีความคิดมันแสดงออกว่าเรามีใจอยู่ แต่เวลาเราผลอเรา นั่งสบายๆ เราว่าเรามีใจใหม่ พลังงานมันมีอยู่นะเพราะเรามีชีวิต แต่เราไม่ได้คิด อุปจารสมาธิหมายถึงจิตมันสงบแล้ว ไอ้ความคิดกับจิตมันออกรับรู้ได้ อย่างนี้วิปัสสนาได้

ถ้ามันละเอียดเข้าไปมันจะเป็นอัปนาสมาธิ คือสักแต่ว่ารู้ คือพลังงานเฉยๆ สักแต่ว่ารู้ นั่งอยู่อย่างนี้ แต่มันรู้ตัวมันอยู่นะ สตินี้พร้อม รู้ตัวตลอดเวลา แต่ไม่ใช่ความคิด ถ้ามันออกรู้เห็นใหม่ พอจิตมันออกรู้ นี่อย่างนี้ ตรงนี้วิปัสสนาได้ แล้วเวลาถ้าจิตมันออกตัวจิตเฉยๆเวลาขึ้นไป พอจิตมันสงบเข้ามาเห็นได้ ไอ้ที่หะแล้วเห็นนี้ มีคนเห็นเยอะ

พระเรามีหลายองค์มากที่เหาะได้ ทีนี้เป็นที่ครูบาอาจารย์ท่านเหาะได้ ส่วนใหญ่เหาะนี้ เหมือนเรานี่ เราลองไปทำทางวิชาการสิ ก็อยากลอง นี่ ลองเรียนอะไรมา แหม มันไม่ได้ทดสอบมันคันไม้คันมือ นะ ถ้าได้ทดสอบแล้ว เออ ใช่ ใ้ันนี้ก็เหมือนกัน แต่เวลาครูบาอาจารย์ห้ามอวดคุณิมนุสสธรรม ธรรมนี้ธรรมเหนือมนุษย์ แต่เราอยู่ในป่าในเขา มันไม่ได้อวดใคร

อย่างเช่นหลวงตาท่านพูดบ่อยเห็นไหม ท่านบอกว่าเวลาท่านสิ้นกิเลสที่ไหน เขาบอกท่านอวดคุณิ ท่านบอกไม่ใช่ มันเหมือนกับเอ็งจบสถาบันใดมา เอ็งบอกโรงเรียนเอ็งได้หรือเปล่า ทำไม แล้วมันผิดตรงไหนล่ะ นี่ก็เหมือนกัน ึง ถ้าเราไม่รู้ว่าเราจบที่ไหน เอ็งจบไหม เอ็งไม่ได้เรียนมาหรือ เอ็งเรียนที่ไหนมา เอ็งจบที่ไหนมา เขาบอกเอ็งจบจากที่นั่นมาใช่ไหม นี่ก็เหมือนกัน ทำตรงไหนที่มันจบที่ไหนก็ว่าจบจากที่นั่น จบที่ไหน พระพุทธเจ้าจบที่โคนต้นโพธิ์ หลวงปู่ขาวจบที่ว้าที่โรงขอดเห็นไหม จบที่ไหนมา มันจะฝังใจมาก

ทีนี้เราบอกถึงที่สุดใจ เหมือนเราทำงานจบแล้วมันก็จบที่นั่น ไม่ได้อวดคุณิ คือมันสิ้นขบวนการของมัน แล้วมันรู้ของมันนะ อย่างนี้ไม่ใช่อวดคุณิ นี่มันบอกถึงการทดสอบเห็นไหม ถ้าเราไม่ทดสอบเอ็งจะรู้ได้อย่างไร นี่เกิดมาจากใคร ลูกใคร ก็ลูกพ่อแม่ เกิดที่ไหน อันนี้เกิดที่ไหนล่ะ เกิดสถานที่เกิด ใจก็เหมือนกัน มันเกิดที่ไหน นี่ที่เห็นได้ต่อเมื่อท่านอยู่ตรงนั้นแล้วใจมันเห็นได้ แต่ถ้าเรามองไม่เห็นนะ เหมือนคนเราตาฝ้าฟาง เราจะไม่เห็นเรื่องอย่างนั้น ถ้าตาเราไม่ฝ้าฟางจะเห็น มันเป็นการทดสอบ เหาะทั้งตัวก็มีก็เห็นอยู่ เหาะไปเฉพาะจิตก็เห็นอยู่ แต่เวลาที่ไปนรกสวรรค์ ไปทั้งตัวก็ได้ นะ แล้วไปทั้งตัวมันต้องคนมีบารมีมาก มีศักยภาพมาก

ดูอย่างพระโมคคัลลานะ ตอนที่พระพุทธเจ้าไม่อยู่ที่เวรัญชพรหมณ์นิมนต์ไว้ แล้วข้าวยากหมากแพงไป ไปบิณฑบาต มันภัยแล้ง ไม่มีอาหาร แล้วทีนี้พอพระโมคคัลลานะเห็นสภาพแบบนั้นมันทนไม่ไหว ก็ไปบอกกับพระพุทธเจ้าไป ว่าจะพาพระเหาะไปอีกทวีปหนึ่ง ไปบิณฑบาตที่นั่น พระพุทธเจ้าบอกว่า

“ถ้าเธอเหาะไปแล้วพระที่เขາเหาะไม่ได้ล่ะ จะทำอย่างไรล่ะ”

“กระผมจะจับมือต่อๆ กัน แล้วผมจะพาเหาะไป” เห็นไหม เห็นได้ไหม ไม่ใช่แค่เห็นได้นะ แต่ดึงมือกันไปเลย

พระนันทะเป็นลูกผู้น้องของพระพุทธเจ้า แต่งงานกัน แล้วนิมนต์พระพุทธเจ้าไปสวดมนต์แล้วกลับมา ธรรมดาก็มาส่งก็ถือบาตรมาส่งวัด “นันทะเธอจะบวชหรือ” “บวช” พุคไปด้วยเพราะว่าสักคี่ที่พุทก็ไปตามกลอน แต่ใจยังคิดถึงเพราะเพิ่งแต่งงาน แต่งงานเสร็จก็ออกจากบ้านมาเลย ทีนี้พออย่างนั้นใจมันก็ครุ่นคิดตลอดเวลาถึงเจ้าสาว ทีนี้พระพุทธเจ้าถามว่า “เธอไปดูไหม ดูไวันะเธอจำภาพภรรยาไวันะ” แล้วก็จับมือไป แล้วจะพาไปดูนางฟ้า พอขึ้นไปที่

“นี่เป็นอย่างไร” “โอ้ โอ้แฟนนั่นเป็นลิงเลยละ นี่สวยงาม” “อยากได้ไหม” “อยากได้” “อยากได้” “อยากได้ให้พุทโธๆๆ” ด้วยความอยากได้นางฟ้า จะบอกว่า ขณะที่จูงเหาะไปนะ ปุณฺชนไซ้ใหม่ เหาะไม่ได้หอรอก แต่พระพุทธเจ้าจับมือนี่เหาะไปได้ อย่างว่าแต่เห็นเลย จับมือเหาะไปเลยละ ยังทำได้เลย

คนมีฤทธิ์ทำได้ แต่ทำแล้วมันเป็นประโยชน์หรือไม่เป็นประโยชน์ใจ แล้วอย่าง ส่วนใหญ่คนที่มฤทธิ์หรือคนที่ทำได้ เขาจะเก็บไว้ที่นี้ เพราะเขารู้ว่าสิ่งนี้มันพุดไปแล้ว สังคมจะเชื่อหรือไม่เชื่อ คือมันคาบสองคม ไม่บอกก็ลบ แล้วพุดไปนี้ บอกมีเท่าไร ลบมีเท่าไร แต่ถ้าเราเองเรามีกิเลสไซ้ใหม่ เรามีความสงสัยไซ้ใหม่ ถ้าเราทดสอบจนเรา ลงใจแล้ว ก็เก็บไว้ในนี้

สังเกตได้ไหม ครูบาอาจารย์ที่ท่านมีจริง ท่านจะพุดอะไรด้วยความฉะฉาน เพราะท่านพิสูจน์มาแล้ว เวลาครูบาอาจารย์ อย่างเช่นหลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์เราจะ บอกว่าต้องเป็นอย่างนั้น ต้องเป็นอย่างนั้นเลย แล้วทำอย่างนี้ผลจะเป็นอย่างนี้ ทำอย่างนี้ ผลจะเป็นอย่างนี้ แล้วทำได้จริงๆ เพียงแต่มาทำให้ดูกัน พอทำให้ดูนะ เราก็ยังสงสัย ไซ้ คนที่เห็นมันยังลังเลอยู่ตลอดไป เห็นเหาะมาอย่างนี้มันยังขี้ตาใหญ่ว่า จริงหรือเปล่าวะ จริงหรือเปล่าวะ อยู่นั่นละ มันไม่เชื่อหอรอก แต่ถ้าไปทำเองนะจบเลย นี่พุดถึงว่าทำไมถึงเห็นไป

มันเห็นได้ เห็นได้ด้วยตาเราไม่ฝ้าฟางหนึ่ง แล้วจิตนี้มันเป็นรูปร่างได้ อย่างเช่น ความคิด คุณติ ความคิดนะในทางการแพทย์ เวลาไปจับคลื่นไฟฟ้า เครื่องตรวจหัวใจเห็น

ไหม คลื่นพลังงานมันมี ขนาดเทคโนโลยีมันยังจับได้เลย ความคิดของคน เราตรวจหัวใจ เห็นใบไม้เลยนะกราฟขึ้นเลย นั่นวิทยาศาสตร์มันจับ นามธรรมมันมี จะบอกว่ามีเลยละ

อันนี้อันหนึ่งนะ แล้วอย่างเช่น ถ้าพูดถึงรานอนอยู่แล้วผีอำ ผีอำนี่นะมันถึงคราว เราถึงถามไถ่ว่าเมื่อก่อนเป็นอย่างนี้ไหม เราจะถามให้เห็นเหตุผลไฉน เมื่อก่อนผีอำหรือ เปล่า ทำไมไม่อำล่ะ แล้วตอนนี้ทำไมผีมาอำล่ะ คนเรานี้กรรมนะ เวลามันถึงคราวถึง วิชาที่มันจะให้ผล มันมานะ กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่าง ๆ กัน แล้วบางคนมาแก้ไขได้ บางคนมานะต้องแก้ไขด้วยความเต็มกลืนเลย

มีมาหาเยอะเหมือนกัน พอมันมีปัญหาขึ้นมา ขนาดว่าอย่าว่าแต่ผีอำเลย เหมือนคำว่าเจ้าประทับทรงก็เหมือนกัน เขาเรียกว่าต้องไปรับชั้น ๕ กัน เขาไปเชื่อกันอย่างนั้น แล้วมีเยอะมาก ขอมจำนน การประทับทรงก็เหมือนผีอำนี่แหละ จิตมันทับใจ เราเป็นคน จิตใจอ่อนแอ เราเป็นคนที่เชื่ออะไรง่าย พอมีอะไรกับชีวิตเรา พอเขาบอกว่าต้องรับชั้น ๕ คือต้องขอมรับจิตวิญญาณที่ประทับ ก็ไปรับชั้นพอรับชั้นปี๊บ พอถึงเวลาปี๊บ เขาก็ประทับ ประทับแล้วเราก็ต้องทำตามนั้น ต้องเซ่น ต้องไหว้ ต้องเคารพบูชา

เราคิดเลยนะ มันก็เหมือนทางอีสาน เมื่อก่อนเขาถือผีกันเห็นไหม เขาได้อะไร มา ได้ไม่กี่ก็ต้องผ่าครึ่งหนึ่งไปบูชาไปเช่นผี อีกครึ่งหนึ่งเราก็ไปทำอาหารกิน ทำไม ต้องไปเช่นเขาละ เพราะใจเราอ่อนแอ เพราะเราไม่ถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถ้า เราถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์นะ สิ่งใดมันเป็นตามกรรมนะ เราต้องแก้ไขแล้ว อย่างเช่น ถ้าผีมันจะอำหรือสิ่งนี้ เราก็นึกตั้งสติไว้แล้วพุทโธๆๆ พุทโธนี่แก้ได้หมดเลย ทำไมเราถึงว่าแก้ได้ พุทโธเราระลึกถึงพระพุทธเจ้า แก้วสารพัดนึกนะ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พุทธานุสติเราอยู่กับพระพุทธเจ้า เราเคารพถึงพระพุทธเจ้า เราเคารพถึง ครูบาอาจารย์ของเรา

เหมือนกับเราเป็นเด็ก เราโดนรังแก เราก็ไปหาพรรคพวกเรามา เรามีกำลัง มากกว่า ไอ้คนที่จะมารังแกก็ไม่กล้าเข้ามา พุทโธก็เหมือนกัน พุทโธเราระลึกถึง พระพุทธเจ้า เหมือนกับสมมุติว่าเราไปเจอคนที่ไหน เราก็บอกว่าเราเป็นคนไทย เรามี สัญชาติ เรามีกฎหมายรองรับ เรามีกำลังทหาร ถ้าเกิดว่ามีปัญหา กำลังทหารจะมา เขาไม่ กล้าทำอะไรเราหรอก นี่ก็เหมือนกัน พุทโธๆๆ นี่เราระลึกถึงพระพุทธเจ้า บอกประกาศ

คนไฉนว่าเราเป็นชาวพุทธ ทีนี้ชาวพุทธ พุทธะ พุทธะเป็นที่เคารพบูชาของเทวดา ของอินทร์ ของพรหม ทั้งหมด เขาครอบคลุมตรงนี้ไฉน

เพียงแต่พวกเรามันพุทธะที่ปากเอ็งไฉน พุทธะ พุทธะอะไร พุทธะก็ไฉนรู้ ก็พุทธะก็พุทธะมันก็ไฉนรู้พุทธะอะไร พุทธะที่ปากไฉนได้พุทธะที่ใจไฉน พวกนี้ไฉนก็ไฉนได้ เราบอกพุทธะนี้ไฉนก็ไฉนได้ พุทธะนี้ไฉนก็ไฉนได้ ไฉนเราไปเจอผี ไฉนเราพุทธโธแล้วมันไฉนได้ มันพุทธโธสักแต่ว่า ไฉนอย่างเรานี้ เราฝึกพุทธโธเราเข้าใจไฉนใหม่ ไปถามเด็กพุทธโธมันรู้เรื่องไฉนใหม่ เด็กไฉนรู้เรื่องหรือ บอกพุทธโธๆ เป็นแค่ศัพท์คำบ่น แต่คำว่าพุทธโธของเรานี้ เราระลึกถึงพระพุทธรเจ้า ระลึกถึงศาสดา ระลึกถึงพระพุทธรเจ้าที่เป็นศาสดาของเทวดา อินทร์ พรหมทั้งหลาย เขาไฉนบุญกุศล ไฉนที่ไฉนจากพระพุทธรเจ้านี้ขนาดไฉน เหมือนเราไฉนเส้นใหญ่เส้นก๋วยจั๊บเลย เส้นพุทธโธ แล้วบอกกุศลเส้นพุทธโธนะมึง มึงกล้าเล่นกับกูหรือ ไฉนไม่กล้า ไฉนนี่เราพิสูจน์มาเยอะ

เราอยู่ในป่า เราชุดคงมา นอนอยู่ไฉนมาเป็นลูกๆเลยนะ พุทธโธ! พุทธโธ! โทษนะประสาเรานะเราก็กลัวเหมือนกันนะ ก็อยู่ในป่าเว้ย อยู่ในป่าใครจะไฉนกลัว เพราะสมัยเราปฏิบัติใหม่ๆ เราก็เหมือนพวกเรานี้แหละ ก็เราไฉนออกป่าไฉนใหม่ เราก็พุทธโธนี้แหละ แล้วพุทธโธอยู่กับศีล โธ เราไฉนชุดคงมาเยอะนะ เจอสัตว์ เจอเสือ เจอมาเยอะ ไฉนพวกอย่างจิตวิญญาณก็เจอมาเยอะ สถานที่ไฉนนะ ที่เขาบอกว่าแรงๆนะ ถ้าเจ้าผู้ข้านี้ ใครไปนอนนะ ถ้าพระปฏิบัติไปนอนนะ โดยลากขาเต็ดขาดเลย แล้วเราไปอยู่ที่ไฉนเราไปโดนกันเราโดนมาทั้งหมด ที่ไฉนที่ไฉนผีแรงๆ นะ มันปฏิบัติแล้วมันตื่นตัวไฉน ไฉนที่บอกกูกลัวผี กูกลัวผี ที่ไฉนผีดูๆ ไปอยู่ที่ไฉน ไปอยู่กันแล้วมึงกล้าไฉนกล้า ไฉนกล้านอน พุทธโธทั้งคืนทั้งวันเลย แล้วมันก็เจอ

พอเจอแล้วไฉนนะ คำว่าเจอนี้ กรรมฐานเรานะ “ผีข้างนอกผีข้างใน” ไฉนผีตัวนี้จิตวิญญาณเราความคิดเรา ไฉนผีตัวหลอก มันหลอกเรา คุณพิทุกข์ยากอยู่ไฉน ใครหลอก ก็ผีนะ มันหลอก มารนะมันหลอก ทีนี้ถ้ามารตัวนี้ คุณพิ เห็นไหม ผีบ้านผีเรือน ผีข้างนอกไฉนกล้าเข้ามาเพราะในบ้านมีผีบ้านผีเรือน ร่างกายเราไฉนเหมือนเรือนของกาย ไฉนผีตัวนี้เป็นเจ้าบ้าน ผีข้างนอกมันจะเข้ามาไฉนอย่างไร ในเมื่อมันมีผีเรือนอยู่ไฉนแล้ว มีผีพุทธโธอยู่ พุทธโธอยู่ไฉน พุทธะ แต่ไฉนผีเรือนมันอ่อน ผีเรือนไฉนไม่เข้มแข็ง ผีป่ามันก็เข้ามาอาศัย ถ้าผีเรือนมันเข้มแข็งผีป่าจะมาไฉนอย่างไร

ไอ้ตัวความรู้สึกเรานี้ ถ้าตายตอนนี้ก็เป็นผีนะ ถ้าทำดีก็เป็นเทพ ทีนี้ไอ้ผีตัวนี้มันดี เพราะผีตัวนี้มันมีหลักเกณฑ์ ผีตัวนี้มันมีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง แล้วถ้าทำไปแล้วเห็นไหม ที่หลวงตาพูด พุทธ ธรรม สงฆ์ รวมอยู่ที่ใจ ใจเราเองเป็นพุทธะ ทำไมพระอินทร์เป็นคนอุ้มบาตรของพระพุทธเจ้า พระอินทร์ พรหมยังมาอุปฐากพระสารีบุตร ตอนพระสารีบุตรจะนิพพาน ทำไมพวกพระอินทร์ พวกจิตวิญญาณ ทำไมเขาปรารถนาบุญกุศลจากภิกษุที่มีใจที่เป็นธรรม

หลวงปู่ชอบไปอยู่ที่เพชรบูรณ์เห็นไหม หลวงตาเล่า ไปอยู่ในถ้ำเพชรบูรณ์ นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต สวคন্দ์เบาๆ นี่แหละ แล้วถึงเวลาหลวงปู่ชอบก็จะรูดงค์ต่อไป โอ้ เทวดามาในนิมิตเต็มเลย ขอนิมิตให้อยู่ที่นี้ เวลาท่านอาจารย์สวคন্দ์นี้ โอ้ มันร่มเย็น มันมีความสุขมาก หลวงปู่ชอบเล่าให้หลวงตาฟัง แล้วหลวงตาก็มาเล่าให้พวกเราฟังอีกต่อหนึ่ง

หลวงตาท่านไปฟังมาใช้ไหม หลวงตาท่านเป็นมหา ท่านเป็นนักวิทยาศาสตร์ ท่านก็ถามหาเหตุผล “แล้วท่านอาจารย์สวคন্দ์อย่างไรล่ะ” หลวงปู่ชอบบอกว่า “เราอยู่ในป่าคนเดียวสังเกตได้นะ เราไปอยู่คนเดียว เราทำอะไรเสียงมันจะดัง ทีนี้มันสังัดเราทำอะไรจะดัง” ท่านบอกว่าอยู่คนเดียวตะโกนไม่ได้หรือมันจะลั่นป่า ท่านก็พูดธรรมดานะโม ตัสสะ ภะคะวะโต เหมือนเราท่องบ่นธรรมดานี้แหละ แต่ด้วยคำพูดของผู้มีศีลมีธรรม มันกังวานไป ทางจิตวิญญาณเขาบอกมันกังวาน มันก้อง แล้วเขามีความสุขมาก แล้วเวลาจะไป ท่านขอเรื่องไม่ให้ไป นี่พูดถึงเขาได้ความสุขจากพระผู้ปฏิบัตินะ แล้วเวลาพวกพระผู้ปฏิบัตินี้ พวกนี้เขาจะคุ้มครอง

แต่ในเรื่องของโลกนะ สวรรค์ก็เป็นโลก พวกเทวดาก็เป็นโลก โลกคือวัฏฏะ คือ กามภพ รูปภพ อรูปภพ ในสังคมทุกสังคมจะมีแง่บวกและแง่ลบ ในเทวดาก็มีเทวดาที่ดี เทวดามิจฉาทิฎฐิก็มี เทวดามิจฉาทิฎฐิหมายถึงว่าเราเป็นคนทีคิดอะไรแปลกๆ อยู่ แต่เราทำบุญกับพระดีๆ เยอะเลย เราก็ไปเกิดเป็นเทวดา แต่เราเป็นคนคิดแปลกๆ อยู่ใช่ไหม มิจฉาทิฎฐิ

หลวงปู่มั่นท่านเจอบ่อย เห็นไหม ท่านไปเดินจงกรมที่ถ้ำยาว ท่านว่าเดินจงกรมอยู่นะ มันก็มีพวกเทพ รุกขเทวดา “พระอะไรก็ไม่รู้ เดินเสียงดังเหมือนกับควมม้า” เดิน

จงกรมธรรมดา เสียงมันดั่ง กีบ กีบ กีบ เดินธรรมดานี้แหละ ทีนี้หลวงปู่มันท่านรู้วาระจิต ท่านเมตตาไม่อยากจะพวกรุกขเทวดาเป็นบาปเป็นกรรมไง ท่านก็เดินนิ่งๆ เดินช้า ๆ “สมณะอะไรก็ไม่รู้เดินเหมือนคนป่วย” มันมีจกาทิฏฐิเห็นใหม่ เดินปกติมันก็ว่าเดินอย่าง กับคนควมม้า ท่านก็ เอ้อ มันคิดไม่ดีนะ ถ้าทำไปมันคิดไม่ดีมันจะเป็นกรรมของมันนะ ก็เดินเบาๆนะ ”สมณะอะไรก็ไม่รู้เดินเหมือนคนป่วยเลยอยู่อย่างนั้นนะ” มันอยู่ที่ความคิดเขา มันไม่ได้อยู่ที่กิริยาของหลวงปู่มัน

เทวดา รุกขเทวดามันก็มี ถ้าเป็นสัมมาทิฏฐินะ มันจะคิดปกป้อง อยู่ในป่าในเขานั่งสมาธิพอจิตมันจะลง เทวดาเขาจะมาคอยดูแล แล้วจิตมันจะลงนะ ไอ้ที่ว่าเทวดาประจำเราอย่างนี้ อันนี้มันประสาเรานะ แต่พระพุทธเจ้าสอนพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ไม่ได้สอนเรื่องเทวดา

เราจะบอกอย่างนี้ ถ้าพวกเรามีเทวดารักษานะ เวลาเ็งตายไปเ็งจะไปรักษาใครล่ะ เ็งจะเป็นเทวดาประจำใคร จำไว้ เราตายปั๊บ เราจะเป็นเทวดาแล้ว เราจะไปรักษาใคร เราจะไปรักษาคอนอื่นต่อไปหรือ ไอ้ันั้นเป็นเรื่องของผลของวิญญูะ ของเวรของกรรม เราทำสิ่งที่ดีๆ

จิตเรานี้มีห้ศรรย์มาก คุณเวลาคิดดี คิดในแง่ดีนะอย่างที่ว่า ถ้าจิตดี มือนี้ทำงานไม่ได้หรอก ร่างกายทำงานไม่ได้หรอก ถ้าจิตมันไม่คิดทำงานสิ่งที่ดี แล้วเวลาโจรเขาปล้น เขาโกงกัน เขาฉ้อโกงกัน เขาเอาอะไรทำ เขาก็เอามือนี้แหละทำ จิตมันคิดดีนะมันทำให้เราทำดี จิตมันคิดชั่วนะมันทำให้เราทำชั่ว ทีนี้มันอยู่ที่จิตใช่ไหม ศาสนาสอนลงที่นี้ ถ้าสอนลงที่นี้ปั๊บ ถ้าเราเชื่ออย่างนี้ปั๊บ เราตั้งใจของเรา

แต่เวลาตั้งใจแล้วเรื่องที่มันจะมีผีอำ เราจะแก้อย่างไร เราต้องแก้ ตั้งสติให้ดี เราต้องคิดถึงพุทธโธ คิดถึงพระพุทธเจ้า ตอนนี่คิดถึงพระพุทธเจ้าเลย ว่าเราเป็นอะไร เราเป็นชาวพุทธ ชาวพุทธนี้มันอยู่ที่ไหน ชาวพุทธตอนนี่มันอยู่ที่ทะเลเบียนบ้าน เราเป็นชาวพุทธศีล ๕ ก็ยังท่องไม่เป็น เดียวนี้ดีขึ้นแล้ว เด็กมันพัฒนาขึ้น เด็กเรียนศีลธรรมแล้ว

ชาวพุทธต้องมีศีล ๕ คำว่าศีล ๕ คือความปกติของใจ แล้วถ้าชาวพุทธคิดถึงพระพุทธเจ้าผู้เป็นศาสดานะ นึกพุทธโธ คำว่าพุทธโธเราไม่ใช่ว่าพุทธโธเลย ๆ พระพุทธเจ้านี้มันเป็นสิ่งที่มีห้ศรรย์มาก คุณไปเทศน์สอนมารดาเห็นใหม่ ลงมาจากสวรรค์เห็นหมด

เลย บารมีพระพุทธเจ้านี้สุดยอดมาก ประสาเราว่าถ้าใจเราเกาะเกี่ยวอยู่เป็นพุทธมามกะ มันมีที่พึ่งนะ ที่พึ่งที่ตรงไหน ที่พึ่งอย่างน้อยหัวใจเราจะไม่วอกแวก

ตอนนี้โยมทุกข์กันเพราะอะไร เพราะใจมันไม่มีหลัก ใจมันไหลไปตามอารมณ์ ความรู้สึก ถ้าใจเรามีหลัก เรามีพุทธโศเป็นที่พึ่ง มันจะไปไหน อย่างน้อยเราก็มีจุดยืนแล้ว ถ้าใจมีหลักนะ พวกโยมนี้นะจะไม่เป็นเหยื่อ นี่เป็นเหยื่อหมดเลย ลองออกไปสิ เห็นป้ายโฆษณา เห็นอะไร อยากได้ไปหมดเลย อยากไปทั้งนั้น มันมีความจำเป็นเท่าไร

แต่ถ้าเรามีเป็นหลักนะจริงๆ นะ เราไปเห็นตามถนนหนทาง เวลาเราไปไหน มันแปลกๆ มันมองแปลกๆ เอ้ ทำไมคนคิดไม่ได้ เอ้ ทำไมคนเป็นอย่างนั้น เอ้ ทำไมคนเป็นอย่างนี้ นะ เพราะอะไรรู้ไหม อย่างที่หลวงตาพูดนะ ถ้าใครเอาใจไว้ได้มันสบาย การเอาใจของเราไว้ได้ แต่เอาไว้ได้ยากมาก นี่ใจเรา ฝิเรื่อนนะ ฝิป่าเราอุทิศส่วนกุศลให้มัน คำว่าฝิป่านี้ะ

เราจะบอกเลย โยมรักพ่อแม่ไหม โยมเกิดชาตินี้ชาติเดียวหรือ แล้วพ่อแม่เมื่อชาติที่แล้วล่ะ แล้วเราเป็นพ่อแม่ใครมาบ้างล่ะ มันมีใจ บางทีไอ้พวกฝิป่าแบบว่าผลของวิญญะ ใจ ผลของการเกิดการตาย อย่างเช่นเราเกิดในชาติปัจจุบัน ตั้งแต่เกิดมาจนปัจจุบันเราได้ ทำกรรมอะไรบ้าง เราได้ทำบุญอะไรบ้าง เจ้ากรรมนายเวร เจ้ากรรมนายเวรคือว่าสิ่งที่ดี สิ่งที่ดีก็เป็นเจ้ากรรมนายเวรที่ดี สิ่งที่ไม่ดีก็เป็นเจ้ากรรมนายเวรที่มันบาดหมางกัน นี่สิ่งนี้มีนะ

ฉะนั้นถ้าสิ่งนี้มี แล้วเราจะแก้ไข เวลาเราทำบุญกุศลเราก็อุทิศส่วนกุศลให้เขา เพราะโอกาสของเรา ได้ทำบุญกุศลแล้ว อุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย ทุกคนบอกเลยนะ จะอุทิศส่วนกุศลให้พ่อแม่ชาตินี้จำชื่อได้หมดเลย แล้วเราถามว่าเอ็งเกิดชาติเดียวหรือ ชาตินี้เรารักพ่อแม่ไหม แล้วสิ่งที่เราเกิดมาแต่ละชาติเรารักพ่อแม่เราไหม แต่เราจำพ่อแม่ จำพ่อแม่ชาติต่างๆ ได้ไหม แล้วเราเองเราก็เป็นพ่อแม่เขา เหมือนกัน มันก็หมุนเวียนมาอย่างนี้ มันก็เวรมีกรรมกันมาอย่างนี้ เราถึงบอกว่าให้อุทิศส่วนกุศล เจ้ากรรมนายเวร พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย อุทิศให้เขา คือว่าเราเป็นคนที่อยู่ในที่สว่าง เราเป็นคนที่มีสถานะที่ทำได้ เราทำสิ่งนั้นเพื่อให้กรรมเวรมันน้อยไป

เราจะแก้ไขได้ตรงนี้ ๑ รักษาใจตัวเองให้มั่นคงก่อน ๒ ทำบุญกุศล ตอนเช้าได้ทำบุญตักบาตรไป ตอนนี้อยู่ได้ฟังธรรม การฟังธรรมนี่นะ ถ้าจิตใจผ่องแผ้วอุทิศส่วนกุศล อุทิศส่วนกุศลคือจิตใจที่มีความรู้สึกความสุข อุทิศส่วนกุศลคือใจที่มันคิดถูกคิดผิด พอมันคิดสิ่งที่คิดมันเบาใจโล่งใจ ขอให้สรรพสัตว์ได้มีอารมณ์ความรู้สึกอย่างนี้ อารมณ์ความรู้สึกที่เป็นสุข ขอให้สรรพสัตว์เจ้ากรรมนายเวรต่างๆ ให้ได้รับผลบุญอันนี้ แล้วถ้าจิตใจเราดี เราฟังสิ่งที่ดี เห็นใหม่ เราจะทำแต่สิ่งที่ดีๆ

เราพูดบ่อยนะเวลาคนหรือสิ่งที่รักสิ่งนี้เสียหายไป ให้คิดถึงกันได้ใหม่ ได้ คิดแล้วทำดีไป พระพุทธเจ้าสอนอย่างนี้จริงๆ อะทาสิม อะกาสิเม เวลาสวดศพ เธออย่าเสียใจ อย่าร้องไห้ อย่าพรีร่าพัน ไม่มีประโยชน์อะไรเลย ทำคุณงามความดีแล้วอุทิศถึงกัน เอาความดีนั้นไปสู่ความดี พ่อแม่คนใดบ้างที่ไม่ต้องการให้ลูกหลานเราเป็นคนดี ถ้าลูกหลานเป็นคนดี อย่างดีที่สุดก็พ่อแม่ก็สุขใจแล้ว แล้วยังอุทิศส่วนกุศลให้อีกเห็นใหม่ เราทำความดีให้พ่อ ให้แม่ ให้ปู่ย่าตายาย สิ่งนี้ประเสริฐที่สุด พระพุทธเจ้าสอนตรงนี้ มันละเอียดจนไม่มีใครรู้

แต่เดิมพวกคนโบราณเขาจะกราบภูเขา กราบพระอาทิตย์ กราบไฟกันไง เขาบูชาไฟ เพราะมันยังไม่มีศาสนา แต่พอพระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เพราะไอ้ของอย่างนี้ถึงกินทางนะ ชีวิตเรานี้ถึงกินทาง มันเวียนไปเวียนมาไง เราก็มาเป็นลูก แล้วเราก็มาเป็นแม่ แล้วก็ไปตาย แล้วก็ไปเกิดใหม่ก็ไปต่อทำอีกแล้ว มันก็เวียนอยู่อย่างนี้ เพียงแต่เราไม่รู้ เราไม่เห็น เอ้า แล้วใครเป็นยายใคร ใครเป็นแม่ใคร ใครเป็นลูกใคร เอ้า ใครเป็นใคร ตอนนี้อย่างนี้ แต่มันเป็นอย่างนี้มันยังงงนะ

นี่เราจะพูดให้เห็นว่าวิญญะมันหมุนเวียนอย่างนี้ แต่ในปัจจุบันชาติปัจจุบันนี้เราทำให้ดีที่สุดแล้วเพราะอะไร เพราะเราเกิดมาพบพระพุทธศาสนา สิ่งที่เราทำได้ เราทำได้ เพราะเป็นธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเราศึกษาแล้วเราก็เล็งเล็งสัจ แต่ถ้าคนที่ปฏิบัติไปแล้วมันเห็นจริงหมดคนนะ ถ้ามันไม่เห็นจริง ไม่เห็นจิตเกิด จิตตาย แล้วมันจะเห็นจริงได้อย่างไร แล้วจิตเกิดจิตตาย จิตที่มันเกิดนี่นะ มันมีกิเลส มีอาสวะ มันมีเป็นแสนๆ ล้านๆ ชาติ

คำว่าจิตตายคือกิเลสตาย จิตเกิดจิตตาย ถ้าจิตยังเกิดอยู่ ยังมีวิชชาอยู่ ยังมีข้อมูลอยู่ คอมพิวเตอร์มันมีโปรแกรมอยู่ เอ็งกดเมื่อไหร่ก็ออกหมดใช่ไหม แล้วถ้าคอมพิวเตอร์ไม่มีโปรแกรม คอมพิวเตอร์กดแล้วมันจะมีข้อมูลออกมาไหม จิตตายคือข้อมูลนั้นโดนทำลายหมด อวิชชาในหัวใจโดนทำลายหมด มันแค่คอมพิวเตอร์เปล่าๆ ร่างกายนี้เปล่าๆ พลังงานคือพลังงานสะอาด ไม่มีอะไรอีกแล้ว จิตตายคือกิเลสมันตายไปจากจิต แล้วมันจะไม่เกิดไม่ตายอีกเลย นี่ไง สิ่งของมันเกิดตาย มันถึงมีเวรมีกรรมกันมานี่ไง เดี่ยวโดนไอ้นั่น เดี่ยวโดนไอ้นี่

บางคนที่เราเห็นนะ มันมีลูกศิษย์มาหาเยอะ มันแบบว่าเจอปัญหานี้ก็ต่อไป ปัญหานี้ ปัญหานี้ แล้วไหนว่ากรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน กรรมมันให้ผลแล้วทำไมมันมีเรื่อยๆ ละ ก็ดูพระพุทธเจ้าสิ ย้อนอดีตชาติไปมันไม่มีจบมีสิ้น เอ้า สมมุติพระพุทธเจ้าถ้าใช้กรรมนะ สิบชาติ คูสิ ดูพระเวสสันดรเห็นไหม กัณหาชालีสละ ที่สละไปละ แล้วอย่างเต็มยี่สิบเป็นอะไรไปเรื่อยๆ แล้วจะใช้กันอย่างไรจบ แต่พอมาอาสวัภขญาณ พอมันทำลายข้อมูลจบ มันจบหมด ถ้ามันจบหมดแล้วนี่มันก็สิ้น มันต้องสิ้นตรงนี้ พอสิ้นตรงนี้ปั๊บ มันถึงเห็นที่มาที่ไปหมดใจ ว่าเวลากรรมนี้เจอสภาวะแบบนี้ กรรมนี้เจอสภาวะแบบนี้

แล้วเวลาพระพุทธเจ้าเป็นศาสดาแล้ว ตอนที่เผยแพร่ศาสนาอยู่เห็นใหม่ นางมาคันทिया ผู้หญิงที่ว่าจ้างคนมาค่าพระพุทธเจ้า โคนหมดนะ นี่เป็นถึงศาสดานะ แล้วเป็นศาสดานะ เวลาแสดงฤทธิ์กับพวกลัทธิ “ยมกะ” โอ้โฮ ไฟพุ่งออกจากทวารทั้งหมด ไฟพุ่ง ไฟออก แล้วเขามาค่าเหมือนหนังจีน พลุระเบิดวี่นี่ กระเด็นเลยละ แล้วท่านทำไหมไม่ได้ทำเลย ขนาดพระอนันท์ทนมไม่ไหวนะ หนีเถอะ! หนีเถอะ! ท่านทำเพราะสิ่งที่มีฤทธิ์เดชมันมีใช่ไหม แล้วทำไปมันก็สร้างเวรสร้างกรรม

พระพุทธเจ้ามีใจเมตตาใจ ประสว่าเขาจะมาก็ยังไม่ได้ผูกโกรธใคร ใครจะมาฆ่า ใครจะทำลาย ไม่มีอารมณ์ห้วนไหวไปกับใครเลย ทั้งๆ ที่มีฤทธิ์มีเดช เหมือนพระเวสสันดรเลย ชูชกจะมีอะไร พระเวสสันดรเป็นนักรบ เป็นแม่ทัพ ชูชกนี่เป็นแค่ขอทาน แล้วขอลูก เอาลูกไปตีต่อหน้า พุดถึงศักยภาพในกำลังในวิชา สู้พระเวสสันดรไม่ได้เลย ชักนาคหนึ่ง แต่เขามาขอก็ให้เขาไป เขาตีต่อหน้าก็เจ็บปวดเอา ทนเอา

ทีนี้พอมานี้เป็นพระพุทธรูปแล้วเห็นไหม มีฤทธิ์มีเดช แล้วคนจะมาค่าคนจะมา โจมตีอย่างไรนะ ถ้าใช้ฤทธิ์มันก็จบ ฤทธิ์เวลาที่ท่านแสดงก็แสดงว่าให้เห็นว่ามี แต่ไม่เคยทำร้ายใคร เขาจะมาทำร้ายท่าน ท่านยังไม่โต้ตอบเลย ทั้งๆ ที่มีนะ เพราะอะไร เพราะใจเป็นพระพุทธรูป ใจเป็นพระอรหันต์ใจ ไม่ทำร้ายใคร อย่างพวกเรานี้ เขามาค่ามาว่า อย่างนั้น แล้วจะปล่อยไว้ทำไม ทีเดียวก็น่าใจใหม่ แต่ทีนี้คิดแบบพวกเรา คิดแบบคนที่แบ่งข้าง แบ่งฝักแบ่งฝ่าย แต่ใจที่บริสุทธิ์ไม่คิดอย่างนั้น คิดแต่เมตตาเขา ห่วงหาเขา

หลวงตาท่านออกมาช่วยโลก ตามโครงการช่วยชาติ ท่านพูดอยู่คำหนึ่ง เราฟังแล้วจำแม่นเลย “ออกมาช่วยโลกนี้ เสียใจอยู่อย่างเดียวเท่านั้นล่ะ เสียใจแต่คนจะตกนรกเยอะ” ท่านพูดบ่อยมาก ท่านไม่เคยเสียใจว่าท่านเหนื่อย แล้วใครมาตีใคร ใครมาต่อต้าน ท่านไม่พูด ไม่ได้เสียใจตรงนี้เลย เพราะอันนั้นคือกรรมของเขา เขาทำแล้ว เสียใจแต่ว่าคนจะตกนรกเยอะ เพราะคนโง่ คนต่อต้านมันจะตกนรก เห็นไหม ท่านยังเสียใจ ทั้งๆ ที่เขาต่อต้าน เขาทำลายนะ เพราะตอนโครงการช่วยชาติ เขาก็กันกันเต็มที่เหมือนกัน แต่ท่านก็ทำไปเพื่อให้พวกเรานี้ได้ทำบุญกุศลใจ เป็นผู้นำให้พวกเราได้เสียสละ ให้พวกเราได้ตัดดวงบุญกุศลของเรา เพื่อเอาไปในอนาคตของเรา นี่ชักจูงฝ่ายหนึ่งให้ทำคุณงามความดี ถ้าไม่ไปชักจูงไม่เป็นหัวหน้า เราก็ได้แค่ที่เราทำมาแล้ว เราก็จะไม่ได้ตรงนี้

แล้วนี่เห็นไหม ทางเศรษฐศาสตร์เขาบอกเลย เอาเงินเข้าไปในคลังหลวงก็หมิ่น ล้านก็หมิ่นล้านมันก็นิดเดียว นั่นมันเป็นเศษเงิน แต่หัวใจของคนเสียสละ ชาวไร่ชาวนา เขาได้สละสิบบาทยี่สิบบาทนั่นล่ะเป็นบุญของเขา ใจหัวใจที่มันเสียสละอันนั้น มันจะติดตามจิตใจดวงนั้นไป ดวงนั้นได้เสียสละ ได้ทำบุญกับพระอรหันต์ พระอรหันต์เอาเงินนั้นเข้าไปอยู่ในคลังหลวง ใจคลังหลวงเป็นเศษเงิน ท่านยังบอกเลยนะเงินเป็นหมื่นๆ ล้านนะมันเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่ธรรมของท่านที่ได้ออกไปให้คนที่มันได้สร้างบุญกุศลออกไปเพื่ออนาคต เพื่อสิ่งคุณงามความดีในใจของมัน อันนั้นดีค่าไม่ได้

แต่คนมันไม่คิดตรงนั้น วิทยาศาสตร์มันไม่เห็นถึงความรู้สึกใจ ไม่เห็นถึงค่าของน้ำใจของคนที่ยิ่งเสียสละใจ ใจห้าบาทสิบบาทกับคนที่ได้ทำทุกๆ ไป ถ้าไม่มีท่านมันจะได้โอกาสใหม่ เพราะมีท่านใจใหม่ พวกนั้นถึงได้มีโอกาสได้ทำบุญ เขาจะรู้หรือไม่รู้มันเรื่องของเขา ลูกเราจะรู้ไม่รู้เรารักมันทุกวันนะ เราพามันไปโรงเรียน เราพยายามปลุกปั้น

มันรู้หรือไม่รู้ตอนเด็กๆนะ พอมันโตขึ้นมามันจะบอก โอ้โฮ ที่ได้มาใครทำให้ก็ไม่รู้ แต่ตอนมันเล็กๆ นี่มันรู้ไหม

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่เขาทำกันอยู่ มันรู้หรือไม่รู้ก็เรื่องของมันนะ แต่ถึงเวลาแล้ว พอผลมันให้ผลของมัน มันจะซึ่งใจ แต่กว่าจะรู้นะ ผู้ใหญ่ก็ตายหมดแล้ว มันก็เป็นจิตของใครเห็นใหม่ แล้วอย่างนี้มันทำให้เพื่อใคร ถ้าใจเป็นธรรมเห็นใหม่

จะทำแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์ ใจเป็นธรรม ไม่ได้คิดถึงเรา จิตใจสาธารณะ ทำเพื่อประโยชน์โลก จิตใจเป็นที่สาธารณะ แต่จิตใจถ้าเป็นเรา นี่เทียบพูดมาเรื่อยๆ ให้เทียบให้เห็นว่ามูมมอง ความเห็นมูมมอง มูมมองมันจะเห็นได้อย่างไร ใอนันมันเป็นเรื่องที่เห็นโดยอย่างนั้น แต่ถ้าใจเราสะอาดเห็นหมดเลย แล้วจะเห็นอย่างนี้ เวลาทำไปมันถึงว่า พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว “จะสอนได้อย่างไร” มันเหมือนพูดถึงการตีความในแง่กฎหมายยังง่ายกว่านะ มันมีตัวบทนะยังได้โต้แย้งนะ แต่นี่มันไม่มีเลย แล้วก็ว่าว่างๆ ว่างๆ ว่างๆ นี่ซึ่ลอยน้ำ ว่างแบบซึ่ลอยน้ำไง มันว่างไม่จริงนะสิ ถ้าว่างจริงมันไม่พูดอย่างนั้นหรอก มันจะละเอียดยเข้าไป แล้วมันจะเข้าไปทำลายอย่างไร มันจะไปเห็นของมัน ถ้าเห็นของมันปั๊บนะ ใ้ออย่างที่ว่านี้จะไม่สงสัยเลย

เราจะบอกว่ามันเป็นวาระ ตอนเข้าถึงได้ถามว่าก่อนหน้านี้เป็นไหม แล้วถ้าตอนนี้เราทำดีมันก็ผ่านไป แต่ถ้าหัวใจเราหวั่นไหวนะ ถ้าฝิ้อหรือเข้ามาทับแล้วจิตใจเราหวั่นไหว มันเหมือนสร้างเวรสร้างกรรมไง เหมือนภวานานี้พอไปเห็นอะไร พอไปยึดมัน มันจะเห็นอย่างนั้นซ้ำๆๆ

แต่ถ้าเราทำบุญกุศลอุทิศให้เขาไปนะ คือเหมือนมันมากระทบกันนะ สิ่งของที่มากระทบกัน แล้วก็แยกออกไป ถ้าอะไรมากระทบเราแล้ว เราสนใจถึงมันไว้ มันไม่ไปนะ ฝิมันมาอำแล้ว เราอุทิศส่วนกุศลให้มันไป แยกกันไป จบกันไป แต่ถ้าเราไปสงสัย นี่คืออะไร อยากรู้ อยากเห็นนะ ฝิตัวที่หนึ่งมา ตัวที่สองก็จะมา ตัวที่สามก็จะมา ตัวที่สี่ก็จะมาเห็นใหม่

แต่ถ้าเราสร้างบุญกุศลเสียสละแล้ว สัพเพ สัตตาไง สัตว์ทั้งหลายเป็นสุขๆ เกิดให้เขามีความสุขของเขา มีสิ่งใดที่ปรารถนาก็ขอให้มีความสุขๆ ไป เราก็ทำชีวิตของเราไป ชีวิตของเรารักษาชีวิตเราให้ดี เราทำชีวิตเราให้มีความสุข เรียนหนังสือเรียนให้เข้าใจ

ต่อไปเราจะทำหน้าที่การงานของเราไป ชีวิตนี้ยังอีกยาวไกลนะ เราจะโตมาเป็นผู้ใหญ่ เราจะรับผิดชอบครอบครัวต่อไปข้างหน้า อย่าไปสงสัย อยู่กับปัจจุบัน ทำให้ดีที่สุด แล้วชีวิตเราจะก้าวหน้า แล้วแต่บุญแต่กรรม ทำดีอยู่นี้คือกรรมดีอยู่แล้ว

สังเกตได้ไหม เด็กๆ บางคนทำไม่หัวดี บางคนปัญญาดี ทำไมบางคนปัญญาทึบ ทางวิชาการทางครูเขาพยายามจะฝึกให้เด็กฉลาดให้หมด กรรมของเขามี กรรมของเขาๆ สร้างกรรมของเขามา กรรมดินะมันจะมีเขาวัวปัญญา แล้วอย่างกรรมนี้ มันก็มีกรรมมันหมดวาระ เห็นไหม บางคนหัวทึบมาก พอถึงเวลามันปิ้งขึ้นมามันไปได้ดีเลย ไซ้ไหม ถ้ามันหมดวาระของกรรมมันก็ไปได้ แต่ถ้ามันไม่หมดวาระ เราก็หมักหมมอยู่กับความคิดเดิมๆ นั่นล่ะ

จิตเดิมแท้ที่ส่องใส จิตเดิมแท้ที่หมองไปด้วยอุปกิเลส จิตเดิมแท้ที่โดนครอบงำด้วยทิวฐิมานะ มันครอบงำมันไว้นะ แต่ถ้าถึงเวลาแล้วนะ เฮ้อ พื้บ! มันไปได้แล้ว เพราะอะไรรู้ไหม เพราะจิตทุกดวงที่เป็นเรานั่งอยู่นี้ ถึงสิ้นหมดกิเลสได้ทุกดวง เพราะทุกคนมีตัวจิต มีความรู้สึก ตัวความรู้สึกนี้สะอาดบริสุทธิ์ได้

แต่พวกเราจะบอกว่า ไซ้ มันสุดเอี่ยม สุดที่จะทำได้ ถ้าถึงตรงนั้นปั๊บ มันสะอาดบริสุทธิ์หมดนะ คือว่ามันทำได้ มันเป็นไปได้ไง แต่เพราะด้วยความอ่อนแอ ด้วยกิเลสตัณหาที่ครอบงำ เราบวชใหม่ๆ นะ อยากรู้ก็ช่าง ฝนจะตกแดดจะออกก็ไม่สน เดินจงกรมนั่งสมาธิอย่างเดียว เพราะนิสัยมันเอาจริงตั้งแต่ฆราวาส ฆราวาสตอนทำงานนี่เอาจริงเอาจังมาก ทีนี้เป็นพระ ทุกข์ใหม่ ทุกข์ เหนื่อยใหม่ อ่อนเพลียใหม่ ล้าใหม่ ล้า แต่งานทางโลกยังทำได้ แล้วนี่จะพยายามจะเอาตัวเองให้รอด ทำไมจะทนไม่ได้ มันอยู่ที่ความเข้มแข็งของใจ

เหมือนนักกีฬา เวลาเขาฝึกซ้อม เหนื่อยใหม่ ทุกข์ใหม่ เหนื่อยทั้งนั้นนะ แต่อยากเป็นคนดี อยากจะเป็นนักกีฬาที่มีทักษะที่ดี ก็ซ้อมอยู่นั่น ขยันอยู่นั่น ทำอยู่อย่างนั้น เอาอยู่อย่างนั้น แล้วมันมีครูบาอาจารย์ที่ดีด้วย มีครูบาอาจารย์ที่ชี้แนะได้ ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์ที่ชี้แนะได้เพราะอะไร เพราะเราทำไปแล้ว สิ่งที่เราเห็นจริงใหม่ จริง แต่สิ่งที่เห็นนั้นไม่จริง เพราะเรายังมีกิเลสอยู่ แล้วถ้าไม่มีครูบาอาจารย์ที่ใจใสสะอาดกว่า ที่ไม่มีกิเลส จะแยกได้ อยากรู้ว่าสิ่งใดที่เห็นแล้วเป็นกิเลส สิ่งใดที่เห็นแล้วไม่เป็นกิเลส

ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์บอกเราก็คงต้องตกไปทางใดทางหนึ่ง เพราะที่ภูมิมานะเรามีเราเป็นคนรู้เองเห็นเอง มันต้องมีที่ภูมิมานะเป็นธรรมดา เพราะเป็นคนจับตัวเอง แต่ครูบาอาจารย์ที่ท่านรู้แล้ว ท่านบอกว่าสิ่งที่เห็นนั้นมันถูก แต่มันมีสมุทัย มีตัณหา มีความเห็นของเราบวก มันถึงไม่สะอาดบริสุทธิ์ไง มันถึงต้องมีตบะธรรมเห็นใหม่ ไล่ขี้ทองไป ทองมัน โคนไฟเข้าไป มันจะไล่ขี้มันออก ไล่ขี้มันออก แล้วทองคำนั้นจะบริสุทธิ์สิ่งที่เห็นมา เห็นจริงใหม่ ทอง ทองแต่มันมีส่วนผสมของตะกั่ว ทองแดง มีส่วนผสมของเหล็ก มีส่วนผสมของทุกๆ อย่างอยู่ในนั้น

ตบะธรรมของเอ็งนะแผดเผาเข้าไป แผดเผาเข้าไป แต่ถ้าเราเห็นนะ เอ้า ก็มันทองนะ ก็มันเป็นทอง ทอง แต่ส่วนผสมเราไม่พุดถึง เพราะเราไม่รู้ เพราะสายตาเราให้ค่าได้เท่านี้ แต่ครูบาอาจารย์ของเราท่านเป็นช่างทอง ท่านได้เผามา ท่านได้ไล่ขี้ทอง ท่านได้ไล่ออกมา ท่านทำแล้วทำเล่า ท่านเห็นของท่าน โอ้เราก็อเห็นส่วนผสมของทอง คุณากสิมันก็มีส่วนผสมของทอง มันก็มีส่วนผสมทุกๆ อย่าง มันก็คือทองของเรา แต่มันไม่ใช่ทองคำบริสุทธิ์ นี่ไง เราทำไปมีครูมีอาจารย์ มันจะมีประโยชน์ตรงนี้มากๆ นะ

ถ้าเรามีครูมีอาจารย์ที่เป็นความจริง เราขยันหมั่นเพียรแล้วเราไม่เสียหลาย ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์นะ อย่างถ้ามีหลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ ท่านมีอำนาจวาสนาท่านก็รื้อคั่นของท่านขึ้นมาได้ เราไม่มีครูบาอาจารย์นะ เราก็อศึกษาตำรา เรากรื้อคั่นของเรา เราก็อรู้ได้เท่าที่เราเห็นเรารู้มันละ เห็นจริงใหม่ จริง จริง เห็นจริงๆ ทั้งนั้นละ แต่จริงไม่จริงตายไปรู้ไง ตายปั๊บ มันจะให้ค่าทันทีเลย เราตายนี้ พอตายปั๊บมันเสวยภพ มันเสวยเหตุมันทันที

เหมือนแหวนเหมือนทองคำเลย จะดีเป็นแหวน ดีเป็นสร้อย มันสำเร็จแล้วมันมาเป็นเลย แต่อันนี้มันเป็นขี้ทองนะ ขี้ทองมันอยู่ในขี้ทองเป็นก้อนๆ นะ มันผสมด้วยเหล็กผสมทุกอย่างไปหมดเลย ยังไม่ได้ไล่ขี้เลย แต่เพราะความไม่เข้าใจ เพราะเราไม่มีเทคโนโลยี เราไม่ใช่ช่างทอง เราเป็นคนขุดทอง

ในการปฏิบัติ เราเอามาเทียบชีวิตประจำ ทีนี้ตั้งแต่เราบวช พรรษาสองพรรษาแรกทำเอง เพราะมันยังไม่มั่นใจ พอทำเองจนสุดวิสัยแล้วก็ขึ้นไปอีสานไปหาพระองค์นั่นพระองค์นี้ก็จะเจอก็เอาแรง พอเอาเรื่องอยู่ ตอบผิดตอบถูกไปเรื่อยๆ พอไปเจอหลวงปู่จวนเท่านั้น พลั๊วะ! เอ้อ จริง แล้วพอหลุดหลวงปู่จวนมาก็เข้าบ้านตาด เวลาที่มีครู

บาอาจารย์มันเหมือนกับโค้ชกับนักกีฬาเลย นักกีฬาอย่าไปเถียงโค้ช ไม่มีทาง ใ้่นี้ก็เหมือนกัน ปฏิบัติไปแล้วไปเถียงอาจารย์ มันก็ต้องหงายท้องทุกที นักกีฬาไป เล่นในสนามนี้เก่ง โค้ชสอนมันยังว่าเก่งกว่าโค้ชอีกนะ นี่ก็เหมือนกัน ปฏิบัติกับครูบาอาจารย์นะ อาจารย์ใส่เปรี้ยวๆ ยังเถียง เถียงเพราะมันรู้มันเห็นก็ชี้ทอง

นี่ว่าสนานะ แล้วมันก็ท้อใจพอสมควร เพราะฝึกคนมันฝึกยาก ฝึกพระฝึกเจ้านี้ยากมาก เพราะใจเรา เพราะเวลาเราสอนนะ เวลาเราให้เขาปฏิบัติ เพราะเราสมบุกสมบันมาก่อน ฉะนั้นเวลาใครทุกข์ใครเหนื่อย เขาก็ว่าเขาทุกข์เขาเหนื่อย แต่ความจริงเราสมบุกสมบันมามากกว่านั้นอีก แต่ขณะสมบุกสมบันเขาไม่เห็นใจ

ฉะนั้นเวลาพูดไปนี่เขาจะบอกเลย ก็อาจารย์ไม่ได้ทำ ก็ว่าไม่เหนื่อย ไม่เหนื่อย นี่จะตายอยู่แล้วไม่เห็นหรือ เราก็ต้องทำอย่างนั้นเหมือนกัน กว่ามันจะผ่านมาได้ก็ต้องทำอย่างนั้นแหละ ที่นี้เพียงแต่ว่าเวลาปฏิบัติถึงได้เห็นใจนะ ต้องทุ่มเทกันจริงๆ นะ แต่ผลมันจะเกิด ทุ่มเทให้เต็มที่เลย เหมือนไฟไล่จีทอง รักษาให้ดี แล้วถ้าจีมันออกมันจะเป็นประโยชน์กับเรา

ใครมีอะไรต่อ? เคลียร์ไหม? เคลียร์แล้วนะ เดียวกลับไปบ้าน โอ้ ยังไม่ได้ตามเลย

อันนั้นก็ยังงอยู่นะ จะบอกว่ามันเป็นเรื่องธรรมดาไป คนเป็นเยอะ แต่เราเพิ่งเป็นเหมือนกับเด็กมันไม่เคยเจออะไรเลย พอไปเจอครั้งแรกมันก็ตื่นตื่น แต่ถ้าคนเจอ เรานั่งอยู่ที่นี่เราเจอเยอะนะ คนมาถามปัญหานี้เยอะมาก ที่นี้พอถามปัญหา แล้วมันก็บังเอิญอีกล่ะ ไม่บังเอิญอะ อย่างทั่วไปนี่ เขาจะบอกเลยนะ เวลาพวกโยมจะไปหาพระ ไปปรึกษาพระ เขาจะถามว่า เอ้อ มึงโง่หรือเปล่าไปปรึกษาพระ พระจะรู้อะไรนะ พระอยู่แต่ในวัดพระจะรู้อะไร แต่มันไม่รู้หรอก คนมาปรึกษาพระเยอะมาก ข้อมูลพระนี่ล้นตู้เลย

ที่นี้พอมาเจออย่างนี้ บางทีก็เจอเด็กๆ เจอผู้ใหญ่ คนแก่ก็มี เวลาคนแก่ๆ คนแก่บางทีมันเป็นเรื่องกรรมนิมิตแล้ว แล้วบางทีมันมีอยู่อันหนึ่งที่เขาไปเที่ยวป่ากัน แล้วพอมันทับเข้ามาเลย กลับมานี่ติด แล้วแก้ไม่ได้ พอแก้ไม่ได้มาหาเรา เราจัดการ ใ้พูดอย่างนี้นะ บางอย่างทำไม่ได้หมดหรอก ถ้าทำได้หมดมันก็เหมือนกับพระพุทธเจ้าว่า ต้องรู้สัตว์ขนสัตว์ได้หมดใจ บางทีกรรมของเขามันแรงใจ มันก็ผ่อนหนักเป็นเบาพอได้

บางทีอย่างเขาเป็นหนึ่งกันมา อย่างคนนี้เป็นหนึ่งกันมาเป็นหลายๆ ร้อยล้าน แล้วจะบอกให้ยกให้ ไอ้คนเป็นเจ้าของนี้มันจะยอมไหม เอ้อ เขาเป็นหนึ่งกันมาใช่ไหม แล้วเขาเป็นเวรเป็นกรรมกันมา มันเป็นหนึ่งในมา มาถึงเราก็บอกว่า เฮ้ย ยกหนี้ให้เขา แล้วใครมันจะยกให้ อันนี้บางอย่าง บางทีมันก็ไม่ใช่ว่าจะได้หมดนะ แต่เวลาที่ว่าได้ ก็เวลาเราพูดเราจัดการ ถ้าเขาผ่อนคลายได้ เขาหายได้ เขาก็บอกว่า โอ เค เราทำสำเร็จ แต่มันก็ผ่อนหนักเป็นเบา อย่างลูกหนี้เจ้าหนี้ลองพูดให้เขาเข้าใจกัน

สมัยพุทธกาลนะในพระไตรปิฎกมันมีอยู่ มีอยู่คู่เวรคู่กรรมผู้ชาย ๒ คน จะเกิดมาแล้วผลัดกันฆ่าทุกชาติ แล้วชาติสมัยพระพุทธเจ้า เขาเกิดมา เขามาถึงแล้ว คนที่จะโดนฆ่าเขานอนหลับอยู่ เขามาด้วยกัน เขาอยู่ในป่า เมื่อก่อนอยู่ในป่าจะเดินทำไง แล้วพักค้างคืน อีกคนก็ลุกขึ้นมา มันมีอะไรจิตใจอยู่ก็จะมาฆ่าเพื่อน พระพุทธเจ้ามาเลย หยุด! หยุด! แล้วปลุกให้ตื่น ปลุกเพื่อนขึ้นมา แล้วเทศน์ให้ฟัง บอกว่า ๒ คนนี้ผลัดกันฆ่ามาทุกชาติๆ ผลัดกัน ผลัดกันฆ่ามาทุกชาติทุกชาติ ชาตินี้ให้สำนึกตัว แล้วให้สองคนอธิษฐานต่อกัน ให้ยกหนี้ให้ต่อกัน ฉะนั้นทุกคนพอได้ฟังเทศน์แล้วพอใจ ยกหนี้ให้ต่อกัน จบ

ถ้าไม่มีพระพุทธเจ้านะ ไอ้คนที่ลุกขึ้นมาฆ่า ไอ้คนโดนฆ่าที่กำลังนอนหลับ มันจะมีอะไรไปเหลือ คนนอนหลับ อีกคนนะลุกขึ้นมาฆ่า แต่ถ้าเป็นชาติที่แล้ว เพราะไอ้คนโดนที่จะฆ่าก็คือโดนฆ่ามาแต่ชาติที่แล้ว ฉะนั้นเวลามานี้ ทุกคนเป็นหนึ่งกันมา เจ้ากรรมนายเวรมันจะมีหนึ่งกันมา แล้วครูบาอาจารย์พยายามจะพูดให้สาងหนึ่กันให้ จะได้มากได้น้อยมันอยู่ที่ตรงนั้น ถึงเวลามันมาเอง ถึงเวลามันมา มันถึงวาระของเรา

ฉะนั้นถ้าเป็นวิทยาศาสตร์นะจะบอกว่า นี่เป็นอุปาทาน แล้วตอนนี้พอมีอุปาทานปั๊บ ก็คิดยากดทับประสาท ไอ้กรรมก็ส่วนกรรม แต่แก้ที่ร่างกายนี้ไง ต้องไปหาหมอ แล้วหมอก็บอกมันเป็นจิตประสาท มันต้องแก้ ก็คิดยากดยาทับนุ่น มันก็ต้องแก้ที่ปัจจุบันนี้ แต่ก็ถูก ถูกในปัจจุบันนี้ แต่ศาสนาเห็นไหม ถึงได้บอกว่าโลกอดีต โลกปัจจุบัน โลกอนาคต

โลกอดีตคือสิ่งที่เราสร้างมาแล้ว โลกปัจจุบันคือมนุษย์ โลกอนาคตที่เราจะสร้างต่อไป มันเกี่ยวเนื่องกัน แต่ไม่ใช่อันเดียวกัน โลกอดีต โลกปัจจุบัน โลกอนาคต มันเกี่ยวเนื่องกันใหม่ แต่ไม่ใช่อันเดียวกัน เพราะโลกปัจจุบันอยู่กับเราเนี่ย วิทยาศาสตร์แก้ไขที่

ร่างกายนี้ไง แต่มันมีโลกอดีตมา แล้วเราจะเป็นโลกอนาคต นีศาสนาแก้ตรงนี้ แล้ว
ปัจจุบันมันก็ต้องแก้ด้วย จบไหม เอวัง